

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4194/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Радивојевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Борис Вршка, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 67/20 од 04.03.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 67/20 од 04.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 67/20 од 04.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 632/16 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу по основу стицања без основа плати 2.578.758,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2016. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 228.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а у осталом делу одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 67/20 од 04.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови П 632/16 од 24.10.2019. године у делу у коме је одлучено о тужбеном захтеву и у усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду жалбених трошкова.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања од општег интереса.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд налази да нема разлога за одлучивање о ревизији тужиоца.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивње о ревизији тужиоца прописани чланом 404. став 1. ЗПП. Предмет спора у овој парници је захтев за исплату на име стеченог без основа у висини цене радова које је тужилац извршио на непокретности која је била у сувласништву парничних странака, као бивших супружника. У поступку деобе непокретност је припала у искључиву својину туженој, а тужена је обавезана да исплати део вредности непокретности тужиоцу, што је и учинила. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, што није разлог за изјављивање посебне ревизије, а осим тога у овој парници нема разлога да Врховни касациони суд одлучује о ревизији као изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања од општег интереса.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 01.08.2006. године са захтевом за исплату на име стеченог без основа од 2.578.758,50 динара. Вредност предмета спора је динарска противвредност од 20.924,68 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро = 123,24 динара).

Како је побијани део правноснажне пресуде испод динарске противвредности од 40.000 евра, што је законски цензус за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић